

Al 45 jaar vriendinnen!

Net als Mijn Geheim vieren vriendinnen Nanda en Nathalie, Carmen en Petra en Flávia en Simone dit jaar hun 45-jarig vriendschapsjubileum! Hoewel ze elkaar niet elke dag zien, kunnen ze zich geen leven zonder elkaar voorstellen. Ze vertellen over hun dierbaarste herinneringen en over wat hun vriendschap zo bijzonder maakt.

Nanda, Nathalie en Milo

Nathalie en Nanda:

'Ik weet gewoon dat deze

Nathalie en Nanda

Nathalie (47) en Nanda (46) wonen niet bepaald bij elkaar in de buurt: de een woont in Tokio, de ander in Nederland. Toch zijn ze al sinds hun peutertijd beste vriendinnen en dat zal altijd zo blijven.

Nathalie: "Mijn vriendschap met Nanda begon vijfenveertig jaar geleden, toen onze families bij elkaar in een nieuwbouwwijk in Lelystad kwamen te wonen. We waren toen allebei peuters en op ons vierde kwamen we bij elkaar in de klas. Samen doorliepen we als buurmeisjes en vriendinnetjes de basisschool."

Nanda: "We groeiden op in een heerlijke, kindvriendelijke wijk. Inmiddels is vlak bij ons ouderlijk huis Batavia Stad gebouwd, de fashion outlet, maar vroeger was het daar allemaal natuur, ons paradijs. We konden er uren spelen en struinen door het groen en dat was natuurlijk fantastisch voor twee jonge meiden."

Nathalie: "Ik koester vooral mijn herinneringen aan Nanda's hond Milo, een golden retriever, die altijd op de oprit lag en mij elke keer weer vriendelijk verwelkomde als ik bij Nanda kwam spelen. Ook het geluid van een trompet is voor mij heel speciaal, want Nanda's vader oefende elke avond nieuwe liedjes en 's zomers hoorde ik dat dan in mijn eigen kamertje als de balkondeur openstond. Als ik nu iemand trompet hoor spelen, denk ik onmiddellijk terug aan mijn jeugd en voel ik me intens gelukkig."

Nieuwe fase

Nathalie: "Hoewel we graag samen naar dezelfde middelbare school wilden gaan, had mijn vader liever dat ik naar een school ging waar ik iets sneller mijn havodiploma kon halen. Het was een halfuur fietsen en ver weg van mijn vrienden, maar het was wat het was."

Nanda: "Ondertussen ging ik naar de middenschool, een school die meedeed aan een pilot waarbij leerlingen van verschillende niveaus bij elkaar in de klas werden geplaatst. Er was daar ook veel

aandacht voor creatieve vakken, waar ik erg van hield, dus ik heb op zich een heel leuke en diverse middelbareschooltijd gehad."

Nathalie: "Gelukkig was Lelystad klein. Omdat we bij elkaar in de buurt woonden, zagen we elkaar gelukkig toch nog vaak genoeg."

Nanda: "Toen we vijftien jaar waren, brak er een nieuwe fase voor ons aan."

Nathalie: "Ja, dat vind ik ook het mooie aan onze vriendschap. Hoewel we niet meer op dezelfde school zaten en allebei ook andere vriendinnen kregen, werden we tegelijkertijd verliefd op twee beste vrienden. Of beter gezegd: ik leerde mijn eerste vriendje kennen via het vriendje van Nanda. We waren met z'n vieren bij een van de jongens thuis en Nanda zette een romantisch liedje op."

Nanda: "O ja, dat weet ik nog! Het was *Right here waiting* van Richard Marx."

Nathalie: "Heel speciaal, want die avond begon mijn eerste serieuze relatie."

Moeilijke tijd

Nathalie: "Na de middelbare school gingen we allebei

'In de puberteit werden we ook nog eens tegelijkertijd verliefd op twee beste vrienden'

vriendinnen!

vriendschap voor altijd is'

studeren in Amsterdam. Ik deed de pabo en Nanda studeerde eerst personeel en arbeid en daarna deed ze een master. Helaas werd mijn moeder ernstig ziek toen ik vierentwintig jaar was. Ze had borstkanker en dat was heel erg stressvol, vooral omdat mijn andere beste vriendin toen ook al kanker had. Het leek wel alsof iedereen van wie ik hield ziek werd en dood zou gaan. Ik kreeg paniekaanvallen en keerde veel in mezelf. Met Nanda sprak ik er wel over, maar het was niet zo dat ik er elke dag over wilde praten. Ik ben wat dat betreft echt wel wat je noemt een binnenvetter."

Nanda: "Ik had erg te doen met Nathalie en haar familie. We kenden elkaars ouders goed, dus ik wist hoe zwaar de situatie was."

Nathalie: "Mijn moeder is uiteindelijk tien jaar later, na een lange strijd, overleden. Ik was toen vierendertig. Voor het werk van mijn man woonden we in die periode in Thailand, samen met onze zoon Yorick en dochter Marit, die inmiddels twintig en zeventien zijn. In Thailand verwerkte ik het verlies van mijn moeder op mijn eigen manier. Ik ging hardlopen en richtte me op mijn werk bij een opvangcentrum voor straathonden en -katten."

Naar Japan

Nanda: "In die tijd was ik druk bezig met carrière maken. Nathalie en ik spraken elkaar

wat minder vaak, maar het was niet zo dat dat meteen 'uit het oog, uit het hart' betekende. Terwijl zij met haar man verhuisde naar Dubai, Egypte en Thailand, werkte ik als hr-manager onder andere in Tsjechië, Engeland en Oostenrijk. We belden en mailden af en toe en zagen elkaar na jaren voor het eerst weer met kerst in Nederland. In de korte tijd die we toen samen doorbrachten, voelde het direct weer als vanouds."

Nathalie: "In 2019 kwam Nanda naar mij in Tokio. Het waren twee fantastische weken, waarin we veel dingen hebben gezien en gedaan. Het leuke is dat Nanda het heel goed kan vinden met mijn dochter Marit. Ze zijn echt dol op elkaar en trokken ook veel met elkaar op."

Nanda: "Ja, met Marit is het altijd gezellig. Met Yorick trouwens ook. Ik heb zelf geen kinderen, maar als Marit binnenkort in Nederland gaat studeren, is ze altijd welkom bij mij."

Nanda: "We zien elkaar elke zomer als Nathalie naar Nederland komt en nemen dan ruim de tijd om bij te kletsen."

Nathalie: "Deze zomer kom ik ook weer naar Nederland. Daar kijk ik erg naar uit. Ik blijf waarschijnlijk een paar dagen bij haar logeren. Nanda is heel zorgzaam en weet hoe ze iemand in de watten moet leggen. Ze is vrijgezel, maar

heeft zo veel liefde en passie in zich. Ik hoop voor haar dat ze gauw een lieve man vindt die eens voor haar zorgt en haar de liefde geeft die ze verdient."

Nanda: "Dat is lief. Wat ik trouwens ontzettend waardeer aan Nathalie is haar aanstekelijke lach. Ze heeft zo veel humor, we lachen echt wat af samen. Daarnaast weet ik gewoon dat onze vriendschap voor altijd is. Natuurlijk hebben we meerdere vriendinnen, maar met Nathalie deel ik zo veel mooie herinneringen. Het maakt niet uit hoe vaak we elkaar zien of spreken, zodra we samen zijn, zit het meteen weer goed." ▸

A145j

Petra en Carmen:

‘Na al die jaren word je toch een beetje familie van elkaar’

Petra (49) en Carmen (50) zijn al beste vriendinnen sinds de kleuterklas. Ze kregen tegelijkertijd hun eerste vriendje, werden tien jaar later tegelijkertijd weer vrijgezel en woonden een paar jaar in hetzelfde appartementencomplex. Nog steeds kunnen ze altijd bij elkaar terecht.

Carmen: “Ik weet nog dat Petra voor het eerst binnen kwam lopen in de kleuterklas. Ik ben iets ouder dan zij, dus ik ging al ongeveer een jaar naar school. Petra was een beetje nerveus en ik ontfermde me over haar.”

Petra: “Ik vond het inderdaad heel spannend, die eerste schooldag. Ik was net verhuisd en ging meteen naar een nieuwe school. Voor een verlegen meisje is dat best wel een ding. Gelukkig kon ik rekenen op Carmens steun. Ze was een heel creatief kind en bedacht allerlei leuke spelletjes waar ze mij direct bij betrok. Daardoor raakte ik wat meer op mijn gemak en zo werden we vriendinnen. Het voelde als een heel fijn, warm bad waarin ik terecht was gekomen.”

Carmen: “Helaas verhuisde ik in groep vijf. We bleven wel in dezelfde plaats wonen, maar Petra en ik zaten niet meer bij elkaar op school. Daardoor zagen we elkaar niet dagelijks meer, maar we hielden contact. In de vakanties logeerden we bijvoorbeeld vaak bij elkaar.”

Petra: “Daarna gingen we allebei naar een andere middelbare school.”

Carmen: “Ja, toen zagen we elkaar wel even wat minder. We kregen allebei andere vriendinnen en spraken alleen nog af in het weekend of in de vakanties. Het contact was dus nooit helemaal weg, want we belden en schreven elkaar veel.”

Petra: “Ik weet nog dat Carmen voor mij een dagboek bijhield als ik op vakantie ging. Dat vond ik echt geweldig. Dan kreeg ik

Wereldreis

Petra: “Rond ons vijftiende kregen we allebei voor het eerst een vriendje. Daar waren we best vroeg mee, want we hadden direct vaste verkering. Samen met onze vriendjes en nog wat anderen vormden we een gezellige groep, waar we regelmatig mee gingen stappen. Tien jaar later werden Carmen en ik allebei weer vrijgezel.”

Carmen: “Er volgde toen een supergezellige tijd. Zo kochten Petra en ik allebei een woning in hetzelfde appartementencomplex, waar ook een andere vriendin van mij woonde. Het kwam vaak voor dat we op onze sloffen met een fles wijn bij elkaar op bezoek gingen.”

‘We begrijpen elkaar zonder woorden en we zullen elkaar nooit veroordelen’

een heel pak brieven, waarin vaak stond: *We zijn vandaag weer naar het dorp gegaan...* Iets waar we nu erg om moeten lachen.”

Petra: “Het was net *Sex and the City* en *Melrose Place*. Carmen had nog meer vrijgezelle vriendinnen, dus gingen we met

'Het kwam vaak voor dat we op onze sloffen met een fles wijn bij elkaar op bezoek gingen'

alle meiden elk weekend lekker uit. Een geweldige tijd!"

Carmen: "Daar kwam uiteindelijk na vier jaar een einde aan, toen Petra haar huidige partner leerde kennen en ik met mijn toenmalige vriend op wereldreis ging."

Petra: "Dat vond ik zo stoer van Carmen. We werkten bij hetzelfde bedrijf als secretaresse, maar ik kan inmiddels beamen dat dat niks voor Carmen was. Ze wilde wat van de wereld zien, dus het verbaasde me niks toen ze haar baan opzegde en alles achterliet om een grote reis te maken. Zelf durfde ik dat niet, want ik hield van zekerheid, maar ik bewonderde haar gevoel voor avontuur enorm."

Carmen: "Tijdens mijn reis hielden Petra en ik goed contact met elkaar. Samen met haar vriend is ze me zelfs komen opzoeken in Australië."

Petra: "Het was een heerlijke vakantie. We hadden nog geen kinderen, dus we genoten volop met z'n vieren."

Moederschap

Petra: "Ik was de eerste die kinderen kreeg. In totaal heb ik er drie, Babette, Timo en Boaz, die nu 18, 15 en 10 zijn."

Carmen: "Ik was er iets later mee. Mijn oudste dochter Jazz is nu 12 en mijn jongste, Ivy, is 9."

Petra: "Toen we wat ouder werden, was het fijn dat we ook met elkaar over het moederschap en de kinderen konden praten. En omdat we elkaar al zo lang kennen, is er absoluut geen sprake van schaamte. We begrijpen elkaar zonder woorden en we zullen elkaar nooit veroordelen."

Carmen: "Dat vind ik een mooie eigenschap van Petra. Ze luistert zonder oordeel en blijft altijd kalm. Van haar heb ik geleerd dat het soms beter is om ergens eerst eens een nachtje over te slapen, voordat ik iets beslis of ga doen. Petra is gewoon heel erg lief."

Petra: "Wat ik bewonder aan Carmen is dat ze vaak lekker impulsief en creatief is. Ze durft alles, zoals haar baan opzeggen en later een eigen bedrijf beginnen. Ik ben wat rustiger van aard en kan weleens twijfelend vragen of ze bepaalde dingen nou wel echt moet doen. Maar omdat we elkaar al zo lang en zo goed kennen, begrijp ik haar keuzes ook."

Erg heftig

Carmen: "Het is best opmerkelijk hoeveel dingen we al tegelijkertijd hebben meegemaakt. Of nou ja, bijna tegelijkertijd. Toen Petra's vader in 2019 overleed, bleek mijn

vader kort daarna ook ernstig ziek te zijn. Hij overleed in dezelfde periode als Petra's vader, maar dan een jaar later. Erg heftig allemaal, maar gelukkig hadden we veel steun aan elkaar."

Petra: "Ik denk dat dat ook het mooie is aan onze vriendschap. Als we elkaar nodig hebben, zijn we er altijd voor elkaar. Daarvoor hoeven we elkaar echt niet dagelijks te zien of te spreken. Maar ik vind wel dat we elkaar te weinig zien. We wonen ongeveer een uur rijden van elkaar vandaan en spreken eens in de zoveel tijd met elkaar af. Dan gaan we lekker wat eten en vaak schuift Carmens zus dan ook bij ons aan. Ik ken haar natuurlijk al net zo lang als Carmen en kan het ook goed vinden met haar."

Carmen: "Op een gegeven moment word je natuurlijk als het ware ook een beetje familie van elkaar. Met Petra's moeder en vriend heb ik ook een goede band. Zelf ben ik op dit moment alleenstaand. Toen mijn relatie net over was, heb ik veel steun gehad aan Petra. We hebben samen in al die jaren al zoveel meegemaakt. Het is fijn om te weten dat we er altijd voor elkaar zijn. Ik hoop oprecht dat dat de komende vijftig jaar zo zal mogen blijven." ▷

Flávia en Simone:

'We beginnen elkaar nu wel

Flávia (46) en Simone (48) groeiden als kleuters samen op in São Paulo, Brazilië. Sinds Flávia naar Nederland emigreerde, leven ze op verschillende continenten, maar hun band is nog steeds onverbrekelijk.

Flávia: "Simone en ik maken altijd de grap dat onze vriendschap nog ouder is dan wijzelf. We zijn allebei geboren in São Paulo, Brazilië. Onze moeders waren eerg gelovig en kenden elkaar van de katholieke kerk, waar ze allebei actief voor waren. Als baby en peuter gingen wij ook vaak mee naar de kerk. Toen we kleuters waren, kwamen we bij elkaar in de klas. Sindsdien zijn we vriendinnen."

Simone: "Flávia en ik woonden bij elkaar in de straat. We zagen elkaar dus elke dag, op school of in de kerk. Vaak speelden we trefbal of volleybal met onze andere vrienden. En we hadden ook een 'lijntelefoon'. Onze huizen waren verbonden met een stuk touw waaraan we twee blikjes hadden vastgemaakt. Als Flávia schreeuwde dat ze met mij wilde bellen, nam ik op. Hilarisch natuurlijk, want iedereen kon ons horen."

Flávia: "We waren altijd samen. We hadden ook een dagelijks ritueel. We woonden in een heuvelachtige buitenwijk en ons huis stond iets hoger dan dat van Simone. Daarom riep ik elke ochtend voordat we naar school gingen: 'Simóne, ik ben klaar! We gaan!' Vervolgens pikte ik haar dan op bij haar huis en samen liepen we naar school."

Beetje jaloers

Flávia: "Simone was iets ouder dan ik en heel mooi. Ze was

populair bij de jongens, vooral toen ze een keer een schoonheidsprijs won. Ik was wel een beetje jaloers, maar tegelijkertijd ook heel trots op haar. Ik was voornamelijk bezig met leren en orde houden in onze chaotische klas."

Simone: "Tot de vijfde klas deden we alles samen. Daarna veranderde dat, omdat ik helaas naar de avondschool moest."

Flávia: "De ouders van Simone hadden het in die tijd moeilijk. Daarom moest Simone een baantje zoeken om financieel een steentje bij te dragen. Na haar werk ging ze naar de avondschool. Opeens zaten we niet meer bij elkaar in de klas. Dat was heel raar, ik miste haar enorm en vond de hele situatie ook verdrietig. Gelukkig bleven we elkaar, dankzij de kerk, in

zelf erg verlegen, maar Flávia niet. Zij kende geen schaamte en zei altijd wat ze dacht. Dat bewonderde ik erg in haar."

Overleven

Flávia: "Eenmaal volwassen, verloren Simone en ik elkaar uit het oog. Zij werd moeder van haar dochter Amanda, die nu 26 is. Ik ging studeren in een andere stad en bij mijn moeder werd een hersentumor geconstateerd. Ik kan me niet alles meer herinneren, maar wat ik nog wel weet, is dat we allebei vooral bezig waren met overleven. Zo voelde het tenminste. Uiteindelijk verhuisde ik in 2000 voor de liefde naar Nederland. Dat was een grote stap, maar het voelde goed. Maar door mijn emigratie waren Simone en ik wel fysiek van elkaar gescheiden. Het internet was toen nog niet zo ontwikkeld als nu en we hadden ook nog geen mobiele telefoons, dus in de jaren daarna hadden we weinig contact. Achteraf

'Ik wist dat ze mijn pijn en verdriet begreep. En daardoor voelde ik me iets minder alleen'

het weekend zien. Het was een mooie tijd. We beleefden samen heel wat, zoals onze eerste verliefdheid en de eerste keer dat we een jongen zoenden."

Simone: "Wat ik zo leuk vond aan Flávia, was dat ze altijd lekker deed wat ze wilde. Ik was

gezien snappen we niet hoe we dat hebben kunnen laten gebeuren. We hielden veel van elkaar en hadden elkaar juist hard nodig. Maar de omstandigheden en de afstand maakten het moeilijker om er voor elkaar te zijn."

heerlijk heel erg te missen!

Simone: “Toen Flávia naar Nederland ging, had ik net mijn dochter gekregen. We schreven elkaar wel brieven, maar steeds wanneer Flávia naar Brazilië kwam, was ik toevallig net op reis. Pas jaren later, in 2003, zagen we elkaar weer, op de begrafenis van Flávia's moeder. Dat was zo fijn. We hebben elkaar toen beloofd om meer contact te houden.”

Flávia: “Als ik terugdenk aan dat moment tijdens de begrafenis, krijg ik weer tranen in mijn ogen. Simone weer zien, was precies wat ik toen nodig had. Omdat ze mijn moeder goed kende van vroeger, wist ik dat ze mijn pijn en verdriet begreep. En dat zorgde ervoor dat ik me iets minder alleen voelde.”

Onverwacht zwanger

Simone: “Na de begrafenis van Flávia's moeder hadden we inderdaad meer contact.”

Flávia: “Het hielp ook dat we toen konden mailen met elkaar. Daardoor spraken we elkaar veel vaker dan daarvoor.”

Simone: “In de jaren daarna werd Flávia moeder. Erg bijzonder, want ze had altijd gezegd dat ze geen kinderen wilde hebben.”

Flávia: “Uiteindelijk kreeg ik er dus drie. Twee zoons, Tigo en Jacco, nu zestien en veertien, en een dochter, Iara van nu vijf. Ze hebben een hechte band met Simone en haar dochter Amanda. De kinderen zien elkaar echt als familie.”

Simone: “Toen we onze vriendschap weer hadden opgepakt, zochten we elkaar vaak op. Mijn huis in Brazilië diende als vakantiehuis voor

Flávia en haar gezin, en andersom logeerde ik weer bij haar als ik in Nederland was.”

Flávia: “We hebben de afgelopen jaren zo veel mooie en intense momenten met elkaar beleefd. We delen alles, ook onze moeilijkheden, twijfels, relatieproblemen, zorgen om de kinderen, het leven als migrant, enzovoort. Toen ik op mijn veertigste onverwacht zwanger bleek te zijn van mijn dochter Iara, werd ik heel erg ziek. Daarom kwam Simone de laatste maanden van mijn zwangerschap naar Nederland om mij en mijn man te ondersteunen. Dat vond ik zo lief. Simone is uiteraard Iara's peetmoeder geworden.”

Corona

Simone: “Wat ik vooral in Flávia bewonder, is dat ze authentiek en direct is. Daar hou ik van.”

Flávia: “Ik heb veel vrienden, maar Simone ken ik het langst. En met haar heb ik ook het meest meegemaakt in de verschillende fases van mijn leven. Afstand en gebeurtenissen hebben ons niet kunnen scheiden. Onze moeders brachten ons bij elkaar, de liefde voor mijn moeder zorgde ervoor dat we opnieuw samen kwamen, en de liefde

voor onze kinderen bindt ons voor altijd.”

Simone: “Dat zeg je mooi. Flávia en ik hebben elkaar echt uitgekozen als vriendinnen en familie. Voor altijd.”

Flávia: “Vóór corona zagen we elkaar jaarlijks tijdens mijn vakanties in Brazilië. Helaas was ik in maart 2020 voor de laatste keer daar. We beginnen elkaar nu erg te missen.”

Simone: “Het liefst zou ik dichterbij Flávia willen wonen. In dezelfde stad of in ieder geval in hetzelfde land.”

Flávia: “Dat zou ik ook graag willen. En anders hoop ik dat we onze levens met elkaar blijven delen zoals we dat nu doen. Ik kijk er erg naar uit om Simone eindelijk weer te zien en te knuffelen. Maar tot die tijd ben ik blij dat we elkaar dagelijks spreken via WhatsApp en videobellen. Zo voelt de afstand tussen ons net iets minder groot.” ■